

Op den Olijfberg
EN TE
JERUZALEM

door

P. J. KLOPPERS.

HARDERWIJK

H. A. BERENDS.

Prijs 10 cent. 25 Expl. f. 2.25. 100 Expl. f. 6.50.

OP DEN OLIJFBERG

EN TE

JERUZALEM

OF

de geschiedenis van het Hemelvaarts- en
Pinksterfeest,

aan onze kinderen verteld

DOOR

P. J. KLOPPERS.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

I.

OP DEN OLIJFBERG.

Kinderen, ik zou wel eens gaarne in Palestina zijn! Ik zou wel eens door Gethsemane en over Golgotha willen wandelen; ik wilde Bethlehem en Jeruzalem wel eens zien, al weet ik, dat zij niet veel meer gelijken op de plaatsen, waar de Heer eens als een hulpeloos kind in de kribbe lag, of waar Hij uitgeleid werd met een doornenkroon om de slapen. Het liefst van allen echter zou ik den Olijfberg willen beklimmen. Toen ik een kind was, vond ik zijn naam zoo mooi; mij dacht, er kon geen schooner plekje zijn. Later hoorde ik van mijn meester, dat de Olijfberg waarlijk een der schoonste toppen van Palestina is, en ik verlangde nog meer, er te zijn. Nu ben ik een man geworden en, als ik thans bedenk, dat de kruin van dezen berg den laatsten indruk ontving van de voetstappen des Heilands op deze aarde.... ziet, dan verlang ik vurig, dáár te staan met al mijne oude en jonge vrienden. Daaraan is echter geen denken en het is dus dubbel aangenaam, dat andere menschen, die deze plaatsen bezochten, ze ons zóó nauwkeurig hebben beschreven, dat we, na hunne boeken gelezen te hebben, ons bijna verbeelden kunnen, zelve de verre reis medegemaakt te hebben. Als ik hunne beschrijvingen lees, dan kan ik mij de voorvallen uit het leven van den Heer Jezus beter voorstellen; het is mij, als hoor ik Hem daar spreken, als zie ik Hem wandelen, als behoor ik ook tot het getal der vrienden, die Hem overal volgden.... ook in Gethsemane en op den Olijfberg. Komt, ik wil u de geschiedenis vertellen van de heerlijke feestdagen, waarin wij leven, en ik weet geen beter middel, om u dit verhaal aangenaam te maken en het u goed te doen onthouden, dan

dat wij ons voorstellen met den Heer en Zijne discipelen door Jeruzalems straten te wandelen, als Hij hen uitleidt naar buiten en voor het laatst den Olijfberg met hen bestijgt. Ik hoop, dat wij zóó samen steeds meer leeren zullen, altijd met Hem te wandelen, ons door Hem te laten leiden en Zijne ware volgelingen te worden.

Veertig dagen zijn verlopen na dien heerlijken Zondagmorgen, toen de Heer uit het graf opstond. Gedurende dien tijd heeft Hij zich telkens aan hen vertoond. Nu eens aan Maria, als zij weende bij Zijn graf, dan aan twee Zijner discipelen, als zij naar Emmatis reisden. Hier verscheen Hij aan de elven, als zij, over Hem sprekende, de deuren gesloten hadden uit vreeze voor de Joden, en dáár stond Hij aan den oever, als zij te vergeefs het net in de Galileesche zee uitwierpen, om te visschen. Doch de tijd Zijner omwandeling op aarde is ten einde. Voor het laatst heeft de Heer Zijne discipelen hier samengeroepen en wandelt Hij met hen naar het lieve Bethanië, waar Hij in het huis van Lazarus en zijne zusters zoo gaarne rustte van Zijn moeilijk werk en van den tegenstand Zijner vijanden. Zwijgende treden zij voort op dien langen, bangen *Weg der Smarte*, die hun Meester eenmaal aflegde van Pilatus' rechthuis naar Golgotha. Toen droeg Hij Zijn kruis over dit hobbelig pad, den rug met geeselsstriemen doorploegd, het hoofd met doornen en bloed gekroond en nu....? Is het wonder, zoo de discipelen bij deze droevige herinnering den blik op hun geliefden Meester slaan, die thans als de Heer van leven en dood in hun midden wandelt. Zij treden de Schaapspoort uit en staan buiten Jeruzalem. Nu dalen zij van de helling van den Moria, waarop de tempel zijne trotsche tinnen verheft; dáár strekt zich aan beide zijden het dal van Josaphat met zijne graven vóór hen uit. God zal al die dooden eenmaal opwekken. Slechts één graf, aan de overzijde van den Moria, zal geen doode weér te geven hebben: het graf van

hun Meester, van den Verrezene. Zij gaan over de brug van de Kedron, die hare donkere wateren, in de schaduw der palmen en olijven weggedoken, door het dal kronkelt. Nog luttel schreden en zij betreden Gethsemane's hof. Deze grond heeft Zijn bloedig angstzweet gedronken! Hier was zijne ziel beangst tot den dood! Dáár liet Hij acht van hen achter en trad Hij met de drie overigen voort; ginds liet Hij ook hen, om te waken en te bidden. Hij scheidde zich van hen om Zijn zwaren strijd voor de zonden der menschen te strijden. Nog één steenworp verder, waar de olijven hun lommerrijke twijgen over hun hoofd buigen.... doch dat alles is thans volbracht, en zij denken daaraan slechts, om Hem nog vuriger lief te hebben. Hun kronkelend voetpad, met scharlakenroode anemonen als bezaaid, voert hen weder bergopwaarts. Hier ligt hij voor hen, de schoonste van Judaas bergen. Palmen en olijven, granaat- en vijgeboomen noodigen hen onder hun lommer en tot hunne vruchten, terwijl hier en daar het koren wast en de wijnstok welig langs de helling tiert. Waar de rotsbodem geneigd schijnt zijn kalen, knoestigen rug te vertoonen, daar heeft de Heer der natuur hem een bloemenmantel over de leden geworpen. De donkerblauwe iris bedekt de steile helling der rotspunten, en uit de diepte der spleten heft de sleutelbloem hare sneeuw witte kelken omhoog, terwijl de goudgele gloed van het koren afgewisseld wordt door het purper der zwaardbloemen, waarschijnlijk „de leliën des velds, die wassen noch spinnen, en toch — Salomo in al zijne heerlijkheid was niet bekleed als één van dezen!”

Ziet! Daar bestijgt Jezus met de elf discipelen den middelsten der drie toppen, waarin zich de Olijfberg verdeelt. Een bang voorgevoel vervult hun hart. Heeft Hij hun niet gezegd, dat Hij opvaren zal tot Zijn Vader en hun Vader, Zijn God en hun God? 't Is of alles hun zegt, dat het nu geschieden zal! Hun blik is even somber als hun hart bij de gedachte daaraan. De Heer leest in hun

hart, Hij wil hen niet langer in het onzekere laten, maar ook tevens het smartelijke der scheiding verzachten. „Blijft gijlieden te Jeruzalem, totdat gij de belofte des Vaders ontvangen hebt, die gij van Mij hebt gehoord!” zoo spreekt Hij. Ja, de discipelen herinneren zich die belofte! De Heer heeft hen gezegd, dat Hij hen verlaten zal, doch hen ook hier geene weezen zal laten, maar den Trooster tot hen zenden, den Geest der waarheid, die hen in alle waarheid zal leiden en hen voortdurend herinneren zal, wat hun geliefde Meester tot hen sprak. Daarom zal het tot hun nut zijn, dat Jezus van hen henegaat, want, als Hij bij hen blijft, kan de Trooster niet komen. Zouden zij dien Trooster dan niet gaarne verwachten? Toch geloof ik, dat de discipelen Zijn komst liever elders ingewacht hadden. Jeruzalem herinnert hen aan al Jezus' lijden en aan hunne zwakheid. Jeruzalem, dat zoo met den Meester gehandeld heeft, belooft Zijne discipelen weinig goeds en toch, juist in dat Jeruzalem, waar Hij geleefd en geleden heeft, waar de duizenden van Oost en West nog vergaderd zijn, die Hem aan het kruis hebben zien sterven, dáár wil de Heer door duizenden doen belijden, dat Hij de Zaligmaker is, dáár zal Zijne eerste gemeente verrijzen. Zooals Johannes de Dooper, van wien gij zeker wel eens gehoord hebt, de menschen, die tot hem kwamen om gedoopt te worden, in de rivier de Jordaan dompelde en de wateren hen geheel overdekten, zóó overvloedig zou ook de Heilige Geest uitgestort worden over de discipelen. Hij zou hun hart met moed en kracht vervullen en hun lichaam en ziel zouden gewijd worden aan den dienst van den Heer.

't Is geen wonder, zoo de discipelen, nu zij al luisterende naar de woorden des Heilands met Hem op den top des bergs gekomen zijn, eens naar dat Jeruzalem omzien! Welk een schoon gezicht! Over de palmen en olijven in Josaphat's dal, onder hen, dáár ligt de Stad des grooten Konings! Hier de berg Moria met den tempel op zijn spits, aan zijne

linkerzijde de Sion, de berg der paleizen, waar David en Salomo regeerden in de dagen van Israëls bloei en grootheid. Dáár overzien zij het schoonste deel van hun vaderland, dat zich als een bont vloerkleed al verder voor hunne blikken ontrolt. Maar ziet, naast hen, op den zuidelijksten top van den Olijfberg, den Berg der Ergenis offerde Salomo eenmaal aan de goden zijner vrouwen. Sinds dien tijd hebben de Joden de afgoden gediend en de Heer heeft hun land in de handen der vijanden gegeven. Naast den tempel verheft zich de burcht Antonia, waar de Romeinen over Israël heerschten. De discipelen hadden gehoopt, dat Jezus Zijn volk van de Romeinen zou verlossen, doch toen zij Hem ginds op Golgotha's kale kruin het hoofd buigen en Hem zagen neerleggen in Jozefs graf, toen was hunne hoop vervlogen. Zou Hij ook nu van deze aarde heengaan, zonder zijn volk te verlossen, zonder, als Israëls Koning, op Davids troon te zitten? Hebben zij dan niet gelezen, dat de Messias zal heerschen van zee tot zee en van de rivier tot het einde der aarde? Dan zal het geene moeite meer kosten met den Heer in Jeruzalem te zijn! Welk eene eer, als zij naast Hem zullen zitten op twaalf tronen om Israël te rechen! Welk een heerlijke tijd! „Heer, zult Gij in dezen tijd aan Israël het koninkrijk weder oprichten?” vragen zij, terwijl zij hun blik vol verlangen op hun geliefden Meester slaan. Het smart den Heer, dat zijne discipelen nog zoo verzet zijn op aardse pracht en praal, hoewel Hij hen voortdurend op grootere heerlijkheid gewezen heeft, dan deze aarde geven kan; toch antwoordt Hij hun met vriendelijken ernst: „Het komt u niet toe, de tijden en gelegenheden te weten, welke de Vader in Zijne eigene macht gesteld heeft.” Ja, eenmaal zal Israël weder als een vrij volk in zijn heilig land wonen, en Jezus, de Zoon Davids, zal hun Koning zijn! Dat zal een heerlijke tijd zijn voor allen, die den Heer liefgehad hebben. Maar dit aardse koninkrijk moet hunne ziel niet vervullen en daar-

om heeft God den tijd en de wijze, waarop dit geschieden zal, voor hen verborgen. Neen, zij moeten meer verlangen naar „de kracht des Heiligen Geestes, die over hen komen zal!” en zij is dan ook oneindig meer waard dan de macht van een aardsch koning. Deze moge een gouden kroon dragen, hij kan mij niet gebieden, het goede te bedenken, niet straffen, als ik iets kwaads denk, ja, hij weet dat niet eens. Hij moge een gouden scepter voeren, toch kan hij mij niet dwingen een arm kind wèl te doen, mijn vijand lief te hebben. Kortom, hij kan mijn hart niet veranderen. Die kracht heeft alleen de Heilige Geest. Hij geeft mij een hart, dat Jezus liefheeft, en daarom gaarne het goede doet en het kwade haat. Doch dan moet ik ook van Jezus gehoord hebben, als ik Hem liefhebben zal. Daarom zegt de Heer aan Zijne discipelen: „Gij zult Mijne getuigen zijn,” gij zult van Mij spreken te Jeruzalem en in het geheele land, dat gij van den top des Olijfbergs overziet, ja, in alle landen der wereld. Gij moet den menschen zeggen, dat zij gezondigd hebben en steeds zondigen, en dat hunne zonden hen voor tijd en eeuwigheid ongelukkig maken, doch dat Ik geleden heb en gestorven ben, om hunne straf te dragen en hen van de zonde te verlossen. Dan zal de Heilige Geest hen doen gevoelen, dat gij de waarheid spreekt, dat Ik hen liefheb, en duizender zullen Mij weder liefhebben en doen, wat Ik hen gebied. Zóó zal Ik regeeren over de harten der menschen, en wie dat vermag, al ziet men zijn rijk niet, al zit hij niet op een elpenbeenen troon, hij is meer dan eenig vorst ter wereld. Zoo spreekt de Heer met Zijne discipelen en wij, die Hem beluisteren, denken in stilte: „Heer, laat ook mij de kracht van dien Geest in mijn hart gevoelen!”

Aandachtig en gespannen luisterende naar de woorden des Heeren, dalen de discipelen met Hem de helling aan de overzijde af. Zal Hij hen nog eenmaal naar Bethanië leiden, dat zich dáár beneden onder de olijf- en granaatboomen

versteekt. Zij denken daaraan niet, zij hangen aan Zijne lippen, terwijl Hij de handen over hunne hoofden uitbreidt en hen zegent. Doch ziet! Wat is dat? Zijne voeten drukken den berg niet meer! Zacht en bijna onmerkbaar, de zegenende handen over hen opgeheven, wordt Hij van de aarde opgenomen en, alsof de lucht Hem draagt, zoo zweeft Hij henen! Stom van verbazing oogen zij Hem na, hooger, altijd hooger, tot daarboven in het blauwe uitspannel. Nu komt eene luchtige wolk onder Hem en . . . zij hebben hun geliefden Meester uit het gezicht verloren. Hij vaart henen naar het Huis Zijns Vaders, waar vele woningen zijn en gaat er plaats bereiden voor Zijne vrienden, voor u en mij, lieve kinderen, zoo wij Hem hier leeren liefhebben! Nu zit Hij op zijn hemeltroon aan de rechterhand des Vaders en toch . . . Hij is overal! Waar wij tot Hem komen met onze wenschen en gebeden, daar neigt Hij het oor tot ons en luistert. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde en kan ons altijd geven, al het goede, dat wij van Hem vragen! Hij wil dat doen, want Hij heeft ons lief — zoo lief heeft geen mensch ter wereld ons!

Nog houden de discipelen hunne oogen naar den hemel gericht, of zij dat wolkgordijn doorboren mochten, om Hem nog eenmaal te zien. Vergeefs, de hemel opent zich niet weder — het is hun nut, dat de Heer heengegaan is. Ontroerd staren zij elkander aan en dan om zich heen, want nòg zoeken zij Hem! Wèl bloeien de anemonen aan hun voet, wel verheffen zich hier de palmen, daar de olijven en ginds schitteren de purperen zwaardbloemen tusschen het goudgele graan — maar hun Heiland hervinden zij niet! Doch ziet, welk een licht omschijnt hen. De Olijfberg straalt van hemelschen glans! Wie staan dáár op den noordelijken top des bergs? Dat zijn boden des hemels, engelen! Vriendelijk rust hun blik op de discipelen en zacht ruischt hun hemelboodschap dezen toe: „Gij, Galileesche mannen! Wat staat gij en ziet op naar den hemel! Deze Jezus, die van u op-

genomen is in den hemel, zal alzoo wederkomen, gelijk gij Hem naar den hemel hebt zien henenvaren!"

De engelen zijn verdwenen. De bergtop der Galileesche mannen, zooals de noordelijke spits van den Olijfberg sinds dien tijd heet, is ledig als te voren. Hebben de laatste woorden des Heeren en de bemoediging der engelen ook hunne droefheid verzacht, toch het is met een gebroken hart, zoo de discipelen de terugreize naar de stad, aannemen. Zwijgende dalen zij de helling van den berg af en straks treden zij Jeruzalem's poorten weder binnen — zonder Hem! Zij zullen hier de vervulling van Zijne belofte afwachten en als zij den Heiligen Geest ontvangen hebben, willen zij van hun Meester spreken overal in Samaria en Juda.... ook te Jeruzalem en tot aan het uiterste der aarde.

Zullen ook wij, kinderen, de getuigen van den Heer zijn, te midden van het woelige leven der wereld? Zullen wij Hem en allen laten zien, dat Hij ons lief gehad heeft en wij Hem nu weer lief wenschen te hebben? Zullen wij dat doen met onze gedachten, woorden en daden? En zullen allen aan ons bemerken, hoe gelukkig een kind is, dat den Heer liefheeft? Meent ge het waarlijk, als gij bij uzelfen „ja!" zegt? Weet gij wel, dat anderen u dan uitlachen en haten zullen en dat gij dikwijls om Zijnentwil veel zult moeten doen en laten, wat gij toch eigenlijk liever anders wildet? Meent gij het nu nóg? Bidt Hem dan, dat Hij u sterke door de kracht van Zijn Geest — en kind, gij zult gelukkiger zijn dan een koning ter wereld! Eenmaal zal Hij wederkomen op de wolken des hemels en al Zijne heilige engelen met Hem, om de levenden en dooden te oordeelen. Dan zal Hij allen, die Hem liefgehad hebben, tot zich nemen; zij zullen altijd zijn, waar Hij is en die Hem niet liefgehad hebben.....?

IN JERUZALEM.

Tien dagen zijn voorbijgegaan en Jeruzalem is in feestgevaad gehuld. 't Is vroeg in den morgen, en toch duizenden stroomen reeds van verre en nabij naar den tempel om den God Israels te danken in een blijden morgenpsalm enz. . . . De dag van het Pinksterfeest is aangebroken, het feest van de voleinding des oogstes. De Israelieten uit alle oorden der wereld, die naar Jeruzalem gestroomd zijn, om het Paaschfeest te vieren, zij hebben hier vertoefd, totdat het feest van „den vijftigsten dag” inviel. Bracht men den Heer op het Paaschfeest de eerste volle korenaren, thans zal de dankbare Israeliet de eerstelingsbrooden op Zijn altaar leggen, als een bewijs, dat hij nimmer vergeet: al, wat ik heb en bezit, is het eigendom van mijn God en het is genade, zoo Hij het mij in volheid geeft! Niet waar, onder de menigte, die zich om den tempel beweegt, zoeken wij allereerst de discipelen des Heeren. Wij ontdekken ze niet. Zouden zij toch Jeruzalem verlaten hebben? Zouden zij ongeduldig geworden zijn of heeft wellicht de vreeze voor de Joden hun hart verleid tot ongehoorzaamheid? Niets van dit alles! Komt, treden wij in onze gedachten gindsche woning binnen, in de nabijheid van den tempel gelegen. Het is het huis van een der vrienden des Heeren; immers in gindsche zaal; ontdekt gij de discipelen en met hen eene gansche schare van Joden uit alle steden van het Heilige Land. Zij hebben allen den Heer Jezus lief, zij hebben allen geloofd en bekend, dat Hij de Christus, de Zaligmaker der wereld is. Kan het wel anders, of zij spreken over de gebeurtenissen, welke in deze vijftig dagen hunne ziel hebben geschokt en verblijd? Is het wonder, zoo zij zich beurtelings op Golgotha en op den Olijfberg terug denken? Wanneer zal Hij Zijne belofte vervullen? Wanneer hun den beloofden Trooster, den heili-

gen Geest geven? Wat is dat? Plotseling zwijgen zij allen. Welk een geluid! Alsof daar eensklaps boven hun hoofd, neen, in hun midden een geweldige stormwind losbarst, zóó verbreidt zich een suizen en blazen in de zaal, door het geheele huis en en eindelijk — daarbuiten. Wat mag dit zijn? Neen, het is geen stormwind, geene aardbeving! Sprakeloos van ontroering zien ze elkander aan en hunne verbazing stijgt. Vuurvlammen in de gedaante van tongen zien ze door de zaal zweven en zich boven hunne hoofden vestigen. Zij vragen niet langer, wat dat toch mag zijn! Hun hart zegt het hun. Zij gevoelen zich door hoogere kracht aangedaan! 't Is alsof hunne ziel brandt van liefde tot Jezus en hun harte moed ontvangt, om tot allen van Hem te spreken. Zij zijn andere menschen geworden. Niet meer ontroerd, neen, met oogen vol verrukking en zaligheid staren zij op elkander: de Heer heeft Zijne belofte vervuld, zij ontvangen den Heiligen Geest. Zoo geweldig als dat suizen en blazen om hen heen, zóó machtig heeft de kracht van dien Geest hun gemoed aangegrepen! Zooals dat geluid het geheele huis vervult, zóó vervult die machtige kracht hun aller ziel; ieder van hen voelt een vurigen ijver om van Jezus, den Heiland te getuigen en gelijk niets de kracht der vuurvlammen kan weérstaan, zóó zal ook het woord uit hunnen mond zijn! Hoor, hoe zij God prijzen en hun Heiland danken! Hun hart en hun mond vloeien over van Zijn lof! Doch zijn zij niet Israëlieten, voor het meerendeel Galileeërs en hebben zij, eenvoudige menschen, wel ooit eene andere taal geleerd, dan de Arameesche, waarin zij gewoonlijk tot allen spraken en allen tot hen? Toch, hoort! In allerlei talen en tongen vloeit de lof des Heeren van hunne lippen en — niemand van hen, die den andere niet verstaat, als deze in zijne eigene taal den Heer verheerlijkt! Is het dan te verwonderen zoo de menigte aanschouwers, die van alle zijden op het hooren van het geluid toestroomden naar de plaats, vanwaar het zich verbreidde, elkander verbaasd aanstaren en de een den

ander vraagt: „Zijn deze menschen geene Galileeërs, eenvoudige visschers, die nooit eene vreemde taal geleerd hebben? Hoe is dit dan mogelijk? Wij, die uit alle oorden der wereld hier bij elkander zijn, die wel twintig verschillende talen spreken, hooren hen de groote werken van God verhalen in de taal van een ieder onzer! Wat zou dit toch zijn?” Zij weten zichzelven daarop geen antwoord te geven, maar worden slechts te meer verbaasd en ontroerd. Enkeligen wagen zelfs, te spotten en zeggen: „die menschen zijn dronken, anders is het niet!” Alsof een dronken Hollander Fransch spreken kon, zoo hij het nooit had geleerd! Kinderen, spot nooit en vooral, dwingt uzelf nooit tot spot, om daardoor aangenaam te zijn in de oogen van anderen! De spotter is den Heer een gruwel; Hij zal het zoeken en straffen! Deze menschen wisten wel beter; zij verzetten zich moedwillig tegen de liefde van den Heer, die ook door deze wonderen hen tot zich wilde brengen en zij weêrhielden dus zichzelven, zalig te worden. Dit doet elk, die tegen beter weten in, met het heilige spot; zijne zonde straft hem.

Ziet! daar rijzen de apostelen op uit het midden van Jezus' vrienden en Petrus spreekt in hun naam de honderden Israëlieten toe, die zich om hem geschaard hebben. „Nee,” zegt hij, „wij zijn niet dronken, zooals gij meent; immers het is eerst negen uur in den morgen en gij weet, dat wij, Israëlieten, op onze feestdagen niets gebruiken, eer wij den Heer het morgenoffer hebben gebracht. Hebt gij dan niet gelezen, wat de profeten reeds voorspeld hebben? Dat de Heer Zijn Geest over ons uitstorten zal en dat daarbij zoovele en onbegrijpelijke wonderen zullen geschieden? Welnu, thans heeft de Heer Zijne belofte aan ons vervuld.” Rondom heerscht de diepste stilte en de aanwezigen luisteren met gespannen aandacht naar den eenvoudigen Galileeër en deze spreekt zó vurig en welsprekend — nee, dat hebben de menschen hem niet geleerd! „Gij, Israëlieten, hoort naar mij! Jezus van Nazareth heeft in uw midden geleefd en gewandeld! Hij heeft

u gezegd, dat Hij van God tot u gezonden was en Hij heeft u getoond, dat Hij waarheid sprak, door zooveel wonderen, als Hij in uw midden deed. Doch al wat de profeten in den naam van God over Hem geprofeteerd hebben, is geschied. Gij hebt Hem aan het kruis genageld en door de handen der onrechtvaardigen gedood. God heeft Hem echter opgewekt uit den doode, zooals onze koning David reeds in diens psalmen van Hem voorzgd heeft. Wij hebben Hem weder levend gezien, ja, wij hebben Hem zien opvaren naar den hemel, waar Hij nu aan Gods rechterhand zit en thans heeft Hij ons Zijn Heiligen Geest gegeven. Daarom verkondigen wij aan alle Israëlieten, dat God dezen Jezus, welken gij gekruist hebt, tot een Heer en Zaligmaker van alle menschen heeft gesteld." En met de kracht, welke de Heilige Geest aan Petrus' woorden verleent, dringt het gesprokene in de harten der toehoorders. Als hij zwijgt, staan zij dáár, geschokt en verslagen. Hun geweten spreekt luide. Ja, wat Petrus zegt, is waar: Jezus is waarlijk de Zone Gods, hun Messias! En zij hebben Hem aan het kruis genageld, zij hebben Hem gedood! Aan welk eene vreeselijke zonde hebben zij zich schuldig gemaakt en welk eene zware straf wacht hen! Angst vervult hunne ziel en hunne sombere blikken op Jezus vrienden vestigende, vragen zij hun: „Mannen broeders! wat zullen wij toch doen om de vreeselijke straf te ontgaan? Wat moeten wij doen, om zalig te worden?" Zoo zien de discipelen des Heeren zijne belofte aan hen vervuld. Zijzelfven hebben den Heiligen Geest ontvangen, zij zijn getuigen geworden van hun geliefden Meester en de Heilige Geest zegent hun getuigenis aan de harten der Israëlieten van verre en nabij. Petrus bedenkt zich dan ook niet lang, welk antwoord hij zijnen broeders geven zal. Evenzeer als hunne ernstige vraag hem heeft verblijd, even ernstig, maar toch blijde zegt hij tot hen: „Bekeert u tot den Heer! Vraagt Jezus, dat Hij u een hart geve, hetwelk Hem liefheeft en laat dan de liefde tot Hem u het goede doen beminnen en al het kwaad haten! Neemt u

voor, in Zijne kracht een ander leven te leiden, dat Hem welbehagelijk is? Laat het ook aan Hem en aan allen zien, dat gij dit waarlijk wilt! Laat u in den naam van Jezus Christus doopen. Dan zullen uwe zonden u vergeven zijn, dan zult gij den Heiligen Geest ontvangen. Want allereerst tot u is onze Heiland gekomen en gij en uwe kinderen hebt de belofte Zijns heils ontvangen met alle menschen, die door den Heer uit alle landen tot Zijne zaligheid zullen geroepen worden." Zoo spreekt Petrus en zijne woorden dringen als de boodschap eens engels in hunne verslagen harten. Velen nemen zijn woorden gaarne aan, laten zich doopen in den naam des Heeren, en als de zon van dit heerlijke Pinksterfeest over de hoofden der discipelen ondergaat, danken zij hun geliefden Meester, die drie duizend menschen door hun woord tot vergeving van zonden en de zaligheid heeft geleid. Zóó stichtte onze Heiland Zijne gemeente, Zijne Kerk op aarde, de vereeniging van allen, die Hem in waarheid liefhebben. De discipelen hadden het Woord des levens gezaaid op den akker der wereld en, evenals de Joden de eerstelingen van hun voleindigden oogst den Heer op dit feest ten offer brachten, zóó brachten ook zij aan den Heiland der wereld de eerstelingen van.....

Van de duizenden en millioenen, die zich in alle landen en door alle tijden heen discipelen van den gekruisten Jezus van Nazareth zouden belijden. Steeds groeide het getal van hen, die in Zijn bloed vergeving van zonden en zaligheid vonden, en de gemeente te Jeruzalem werd steeds grooter. De vijanden van Jezus vervolgden Zijne discipelen, en deze moesten hun haat en woede ontvluchten, maar, waar zij kwamen, brachten zij de heerlijke tijding aan Jood en Heiden, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is, om zondaren zalig te maken! Al ontnam men hun ook goed en bloed, toch hielden de Christenen niet op, hun Heer te dienen en van Hem te getuigen. Hier nam een Moorman

de blijde boodschap des heils mede naar zijn vaderland en ginds predikte een Paulus het Evangelie te midden der Grieksche wijsgeeren en aan de Romeinsche wachters, die hem, den gevangene om des Heeren wil, bewaakten. Zóó werd het goede zaad alom gestrooid.

Ook hier, ook in ons vaderland liet de Heer het licht van Zijn woord schijnen in den nacht van het heidendom, waarin onze voorouders verzonken lagen. De Romeinen brachten met hunne legers en later met hunne zendelingen het Woord des Heeren aan geheel Europa, en uit het naburige Engeland kwamen mannen, vol van geloof en des Heiligen Geestes tot onze voorvaderen over en vermaanden hen, dat zij hunne heilige eiken omhousen, hunne afgodsbeelden verbreken en vrede zouden zoeken in het bloed des Kruises. Elken dag gevoelen wij de kracht van den Heiligen Geest ook aan ons hart, als Hij ons herinnert, hoe lief Jezus ons gehad heeft en ons vraagt, of wij Hem nu weder willen liefhebben! Lieve kinderen, verzetten wij ons dan niet tegen Zijne werking, en laat dit Pinksterfeest niet voorbijgaan, zonder dat wij den Heer in oprechtheid gevraagd hebben: „Heer! geef mij een ander hart, door de kracht van Uwen Heiligen Geest, een hart dat U waarlijk en boven alles bemint.”

Nog zijn daar millioenen, die den naam van Jezus niet hebben hooren noemen, die van Zijne liefde niet weten. Laat ons alles doen, wat wij kunnen, om hun het Evangelie te brengen. Of wilt gij uwe centen liever versnoepen, liever aan nietsbeteekenende dingen uitgeven, dan ze in den u toegereikten „hoed van den armen negerknaap” te werpen, opdat men er hem een zendeling voor zende en een Bijbel voor hem koope. Hebt gij geene centen in uw spaarpot of kunt gij ze daarvoor niet geven? De Heer weet ook dat, doch één ding kunnen wij allen: Laat ons den armen heiden gedenken in ons gebed!

